

Smrtopis// prekinuta veza

Katja Grcić

Godina proizvodnje: 2018.

Broj ženskih likova: 6

Broj muških likova: 3

Autorska prava: sva prava pridržana

Nakon smrti djeda Frane u staračkom domu kreće koloplet telefonskih poziva u kojima se temeljna informacija iskrivi, zametne ili pak posluži kako bi osvijetlila neke nerazješnjene obiteljske odnose.

Lica:

sestra Marija (49)

baka Mirjana (82)

Marina, Mirjanina kći (57)

Andrea, Mirjanina unuka (30)

Damir, Mirjanin sin (53)

Maja, Damirova žena (50)

Davor, Damirov rođak (63)

Boris, Damirov rođak (59)

Ljuba, Borisova majka (85)

I.

Sestra u staračkom domu podiže slušalicu i bira broj. Zvoni telefon ispred Marine. Ona se ne javlja. Sestra poklopi, pa ponovno bira isti broj. Zvoni telefon ispred Marine. Ona se i dalje ne javlja.

Sestra Marija: A jebemu.

(Okrene glavu u lijevo kao da govori nekome tko skupa s njom sjedi u uredu.)

Sestra Marija: Ne javlja se. Šta ću sad? Koga? Pa nemamo njegov broj. Ma di? Aj ti potraži, iden ja još jednom provat.

Sestra opet bira isti broj. Telefon ispred Marine zvoni. Ona se i dalje ne javlja.

Sestra Marija (opet okrene glavu u lijevo, puše): Jesi našla? Aj fala bogu. Kako se zove? Damir. Ok, Damir. To mu je 'nači sin. A ne sićan se da je ikad doša vidit staroga. Je, je, to su ti muški... strpaju te u starački i više se ne pojave. Ma znan, znan mu ćer, ona je stalno dolazila, ali šta ću kad se ne javlja...

Sestra Marija bira novi broj. Sad zvoni telefon ispred Damira. Zvoni tri puta. Damir podiže slušalicu.

Damir: Halo?

Sestra: Halo?

Damir: Da?

Sestra: Halo?

Damir: Da? Koga trebate?

Sestra: Gospodina Damira. Damira Rajkovića.

Damir: Izvolite?

Sestra: Molin?

Damir: Pa dobili ste Damira, izvolite?

Sestra: Aha, zovem vas iz staračkog doma Simfonija, sestra Marija je pri telefonu. Jako mi je žao, ali vaš otac je noćas umra.

Nadan se da nisan šta falila, to je gospon Frane Rajković. Vi ste mu sin, jelda?

Damir: Molin?? O bože...

Sestra: Stvarno mi je žao. Ne znan koliko ste vi bili upoznati s njegovim stanjem, znate, on nije bija dobro, bilo je zapravo pitanje dana...

Damir šuti.

Sestra: Halo? Gospon Damir, jeste tu?

Damir (odsutno, tupo): Da..

Sestra: Znate, pokušali smo dobit vašu sestru, gospođu Marinu, ali ona se ne javlja, pa je vi probajte nazvat...

Damir: Ona radi, vjerojatno

Sestra: Da, ma znan, možda je u avionu, pa se ne može javit...

Damir: Da..

Sestra: Znete, mi smo nazvali mrtvozornika i on je izdao dozvolu za pokop, ali vi sad trebate dogovoriti da ga se pokupi i to čim prije...znate
Damir (mumlja): Mhm
Sestra: Oćete to vi onda riješiti?
Damir (odsutno, tupo): Da...
Sestra: Dobro, eto, mi smo tu. Jel znate di smo?
Damir: Ma znan...U kojim ono Kaštelima?
Sestra: Nismo mi u Kaštelima šjor, mi smo u Dugopolju
Damir: Aaa je, je, da, pobrka san nešto
Sestra: Ma nema problema, samo nazovite ako bilo šta treba ili ne budete mogli nać
Damir: U redu
Sestra: Moje saućešće
Damir: Fala van
Sestra: Doviđenja

Marina bira broj. Zvoni telefon ispred sestre Marije.
Sestra Marija: Staraćki dom Simfonija, izvolite?
Marina: Halo? Jeste to vi sestra Marija? Marina je, Marina Rajković, imam tri propuštena poziva.
Sestra Marija: Je, je, ja san vas zvala gospođa Marina. Znete jako mi je žao, otac van je umra noćas...
Marina: Ajme meni... (poćne ubrzano disat) ajme meni...
Sestra Marija: Pomalo, ajte, smirite se, bija je loše zadnjih dana, to znate, vidili ste uostalom prošli tjedan, totalno je bia dementan...svi nalazi su bili ajme...a znate i sami...nije više ni ustati moga...
Marina (glas joj podrhtava): Da, da... (pauza) ali nisan oćekivala da će tako naglo...nema šta da smo ga doveli...
Sestra Marija: A znan, tako van je to, nikad se ćovik na to ne moće pripremit...ali umra je mirno, u snu...
Marina: A bar to (kroz suze)...
Sestra Marija: Ćujte, kako se vi niste javljali, kolegica je odi iskopala neki broj, navodno od vašeg brata...
Marina: Damira?
Sestra Marija: E, e, njega, pa smo njega nazvali...
Marina: Ajme meni...
Sestra Marija: A šta?
Marina: Ma ništa, ništa...
Sestra Marija: Al nismo smili?
Marina: Ma ne, ne, ma sve u redu, dobro je
Sestra Marija: Objasnila san mu di smo i da se treba sad organizirati da ga se pokupi to...
Marina: Ok, ok, ćut ću ja s njim. Fala vam sestra Marija, vidimo se
Sestra Marija: Ajte, drćte se
Marina: Fala van, adio

III.

Damir telefonira. Zvoni telefon ispred rođaka Davora iz Rijeke.

Davor: Halo?

Damir: Davore, jesi ti?

Davor: Ko je?

Damir: Ja san, Damir je.

Davor: Eeej Damire, šta ima, kako si?

Damir: Umra je stari.

Davor: Molin? Ma kad?

Damir: A noćas valjda...

Davor: Ajme...

Damir: Zvali su me maloprije iz doma...

Davor: A jebemu...

Damir: A jebiga...star je bija...

Davor: A je...al nisan zna da je tako loše...a nisan ni zna da je u domu...

Damir: A ima dva tjedna da smo ga odveli...pa' je bija iz kreveta dva puta...nije ga Mirjana više mogla dizat...nepokretan je bia skroz...

Davor: A baš mi je žal Damire, moje saučešće...

Damir: Fala ti

Davor: Kad je sporovod?

Damir: A ne znan, moramo vidit, triban se još s Marinon čut...

Davor: Aj pa mi javi

Damir: Oću...Kako su tvoji?

Davor: Ma svi su dobro, samo stalno ta južina, boli me glava...a inače sve po starom...

Damir: Ajde, neka

Davor: Aj pa mi javi

Damir: Oću

Davor: Oćeš da ja nazoven Borisa?

Damir: Aj, moš, da sad ja ne zivkan svih

Davor: Nema problema. Ja ću mu javit.

Damir: Ok, aj, čujemo se

Davor: Bok

IV.

Marina telefonira. Zvoni telefon ispred Damira. Dugo zvoni. Slušalicu ispred Damira podigne njegova žena Maja koja sjedi do njega.

Maja: Halo?

Marina: Halo, Damire?

Maja: Maja je, Damir je ostavia mobitel doma

Marina: Aaa ti si

Maja: E
Marina: Jesi čula da je Frane umra?
Maja: Jesan, Damir mi je reka. Baš mi je žaj..
Marina: Kad?
Maja: Šta? Kad je umra?
Marina: Ma ne, nego kad ti je Damir reka?
Maja: Aaa, pa štajaznan, ima po ure biće
Marina: A jel još kome reka?
Maja: A ne znan, izaša je maloprije popit kavu
Marina: A mobitel je ostavia doma?
Maja: A biće ga je zaboravia, ja san se javila kad san vidila da si ti
Marina: Aj dobro. Molin te samo mu reci da ne zove mater, nju će strefit. Ja ću joj reć kad dođen, popodne mi je avion i pridvečer ću otić kod nje i reć joj. Nemoj da je on zove i da onda bude sama, jer će se izbezumit, razumiš?
Maja: Aaaa, pa dobro, reću mu ja, ako je nije već nazva..
Marina: A valjda nije, reci mu tako...već je ona ionako van sebe od kad smo ga odveli u dom..
Maja: Ok
Marina: Aj molin te
Maja: Ma ne brini, reću mu čin dođe doma, mobitel mu je ionako odi
Marina: Ok, aj čujemo se
Maja: E a ko će zvat ove za prijevoz i to?
Marina: Pa jel ih Damir zva?
Maja: Pa ne znan
Marina: Pa bogati jel vi živite zajedno?
Maja: Pa živimo Marina, al nismo pupčanom vrpcom vezani..
Marina: Dobro, dobro. Aj molin te samo mu reci kako san ti rekla i neka me nazove čin dođe
Maja: Ok, svatila san
Marina: Dobro, aj čujemo se
Maja: Aj
Marina poklopi slušalicu.

V.

Rođak Davor iz Rijeke telefonira. Zvoni telefon ispred rođaka Borisa u Zadru.

Boris: Halo?
Davor: Alo Boris, jesi ti?
Boris: Ko je?
Davor: Davor je, rođak
Boris (veselo): Eee Davore
Davor: Eee, kako si?
Boris: Odlično, evo taman došli iz grada...bili đir po gradu, kupit dicit poklone i tako malo da vidimo kako su ukrasili grad, pa je bia neki koncert, e, klapa Intrade na trgu, pa san srea Vesnu, znaš nju, onu od Anđelka ženu, pa se ona navila..
Davor: Slušaj me Boris, zva me Damir
Boris: Koji Damir?
Davor: Kako koji, pa rođak Damir iz Splita

Boris: Aaaa od Frane...
Davor: E od Frane, Frane je umra.
Boris: Ma daj, Frane Rajković?
Davor: E moj čovik
Boris: Ha star je bia...
Davor: A je...
Boris: A kad je sprovod?
Davor: A ne znan još, Damir će javit danas kad riješi šta ima valjda
Boris: Pa sigurno će ga pokopat u Neviđane...
Davor: Pa sigurno, tamo je obiteljska grobnica...
Boris: A treba to sve dogovorit, nazvat fratra, javit ljudima...
Davor: A znan, eto ja san tebi javia, ti zovi dalje, a Damir će se javit.
Boris: A šta ću... ja ću nazvat svoju mater, ona je doli u mistu...
Davor: Dobro...eto...drago mi je da smo se čuli...
Boris: Ako bilo šta treba...
Davor: A vidićemo...
Boris:...znaju di san...
Davor: Ma da
Boris: Ajde, onda se i vidimo skoro
Davor: A izgleda
Boris: Ajde, bok
Davor: Bok

VI.

Damir zove sestru Marinu. Ispred Marine zvoni telefon.

Marina: Halo
Damir: Ej
Marina: Ej, dis ti?
Damir: Evo me doša izvanka. Kaže Maja da si zvala. Nisan ima pojma da je on tako loše bia...
Marina: Jel ti rekla da ne zoveš mater?
Damir: Pa nisan je ni zva.
Marina: Falin te bože
Damir: Oš je ti zvat?
Marina: Neću je ja zvat Damire, nego evo iden sad na avion i doću doli, sve san dogovorila, pokupit će me Vjera na aerodromu i onda ću poč do nje i reć joj.
Damir: Pa dobro, ajde, šta se pjeniš, vidiš da si sve organizirala
Marina: A ko će
Damir: Ajme tebe
Marina: Znači nisi nikoga zva?
Damir: Ma nisan ženo božja
Marina: Dobro, jer mater je u raspadu još od prije dva tjedna...
Damir: Jasno mi je
Marina: Tebi je sve uvijek jasno, ali...

Damir: Oćeš ti zvat ove za prijevoz?
Marina: Znači nisi ih nazva?
Damir: A nisan, čeka san tebe da se javiš
Marina: Uvik svi mene čekaju
Damir: Ajme tebe Marina, ovoga smiš nazvat, ovoga nemoj nazvat, ko će to sve popratit...
Marina: Daj se ne pravi glup Damire molin te ka boga
Damir: Pa oćeš da ih ja nazoven?
Marina: Koga?
Damir: Pa ove za prijevoz
Marina: Pa nazovi, šta čekaš, da ti se ćaća usmrđi tamo u Simfoniji?
Damir: Ajme tebe, nazvat ću, šta sad panika
Marina: Nije panika Damire, nego treba nekad i mućnit glavon
Damir: Pa evo mućnia san
Marina: E jesi, vidin. Tako si biće mućnia i kad si im stavia hipoteku na kuću...
Damir: Al ćemo sad o tome?
Marina: Al smo ikad o tome? Aj reci
Damir: Pa jel ti misliš da je sad vrime?
Marina: Nije, nikad nije vrime, a znaš kad će bit vrime? Kad svi pomremo, eto kad...
Damir: Ajme tebe
Marina: Samo ti ajmeći, to ti najbolje ide
Damir šuti.
Marina: Iden ća, još će mi avion pobić. Ne zovi nikoga osim Bile ruže, jesi čua?
Damir: Koje Bile ruže?
Marina: To ti je najbolje pogrebno, zovi njih, reci da nam treba transport do Neviđana i organizacija i da ću in ja donit odijelo za njega čin dođen doli...Aj bok
Damir: A mogla si ih tako i ti nazvat
Marina poklopi slušalicu.
Damir: Alo? Alo?

nip nip nip
vii.

Boris zove svoju majku Ljubu u Neviđane na Pašmanu. Telefon dugo zvoni, ona se sporo javlja. Na sceni Ljuba u slow motionu poseže rukom prema telefonu. Govori glasno zbog naglušnosti.

Ljuba: Daaa? (sporo, otegnuto)
Boris: Majko?
Ljuba: Eeee duša moja i srce
Boris: Ej majko, kako si?
Ljuba: Eeee ko je to?
Boris: Ja sam mama, Boris je
Ljuba: Eeee Boris, srce moje, slabo te čujem...
Boris: Ja tebe dobro čujem mama...
Ljuba: Jesi dobro?
Boris: Ma jesan majko, dobro san...kako si ti?
Ljuba: Ko sidi?

Boris: Ma niko ne sidi, nego kako si ti? (rastavlja riječi i dodatno ih naglasi)

Ljuba: Dobro, dobro duša moja, kako su dica?

Boris: Svi smo dobro majko, bili smo danas u gradu...

Ljuba: Ko je iša u gardu?

Boris: Nije niko iša u gardu, bilo smo graa-du

Ljuba: Aaaa, da da da

Boris: Čuj me, umra je od tete Mirjane muž, barba Frane...

Ljuba: Od Mirjane od Anđelka?

Boris: E, od one šta se udala za Rajkovića, barba Franu, kapetana, sićaš se?

Ljuba: Kako ne, kako ne sinko, sve se ja sićan...A od čega je umra?

Boris: A ne znan majko, u snu. Tako je Damir reka Davoru...

Ljuba: U snu, nema bolje, to je ka da je dobija lutriju...

Boris: Hah a valjda...

Ljuba: A kad je sprovod?

Boris: Ne znan još točno majko, javit ću ti...

Ljuba: Odma mi javi, jesićua

Boris: Oću, ne brini

Ljuba: Ja san jućer vidila fratra, bia je blagoslivljat kuće

Boris: Pa javit će oni njemu...

Ljuba: Al isto ti meni javi

Boris: Ne brini majko, javit ću ti...

Ljuba: Poljubi mi dicu

Boris: Oću

Ljuba: Ajde sinko, moran sad ić doće mi Anka na kavu

Boris: Dobro je, aj, ćuvaj se

Ljuba: Bog duša moja bog

Ljuba sporo i pažljivo poklapa slušalicu.

VIII.

Damir zove pogrebno poduzeće Bila ruža.

Dobar dan. Dobili ste pogrebno poduzeće Bila ruža. Za sređivanje dokumentacije birajte 1. Za oglašavanje u tisku birajte 2. Za izradu vijenaca i aranžmana birajte 3. Za kremiranje birajte 4. Za izradu osmrtnica birajte 5. Za ljesove birajte 6. Za glazbu birajte 7. Za prijevoz u zemlji i inozemstvu birajte 8. Za...

Damir bira 8 i ćeka.

Trenutno su svi operateri zauzeti. Molimo vas da prićekate ili nazovite kasnije.

Damir ćeka. Iz slušalice svira "Maslina je neobrana." Damir ćeka. Nakon nekog vremena razdražljivo poklopi.

Damir: Ajde u pizdu materinu i ti i maslina...

IX.

Ljuba zove Mirjanu. Govori glasnije nego što je uobičajeno preko telefona.

Mirjana: Halo?

Ljuba: Halo Mirjana duša moja i srce

Mirjana: Ko je to?

Ljuba: Ljuba, od Stipe...Matulića...

Mirjana: Iz Nevidana?

Ljuba: Je duša moja i srce

Mirjana: A šta je reć?

Ljuba: A moja ti, kako je on otiša neka je barenko prispava sve

Mirjana: Ko je otiša?

Ljuba: Pa tvoj Frane

Mirjana: A je, je... u dom su ga odveli

Ljuba: Sad je on s anđelima

Mirjana (zbunjeno): Misliš sestre? Pa nisu one baš neki anđeli...

Ljuba: Čija sestra? Od Frane?

Mirjana: Ma koja sestra, govorin ti, se-stre.. u domu

Ljuba: Ja san ti zvala fratra, samo da znaš

Mirjana: Kojeg fratra?

Ljuba: Pa ovog našeg, znaš da on mora zvonit

Mirjana: Pa ko je umra?

Ljuba: Pa tvoj muž

Mirjana: Ma čiji muž

Ljuba: Pa tvoj

Mirjana: Ma šta ti pričaš ženo božja

Ljuba: Ma kako šta, pa muž ti je umra Mirjana moja, pa znan ja da to nije lako...i ja san svoga pokopala...znan ja, tako san i ja govorila, nije nije nije...

Mirjana: Ma šta je tebi, nije Frane umra, Frane je u domu

Ljuba: Ma kako, zva me Boris da je umra

Mirjana: Ma šta? Ma niijie. Ma šta je vama, on je samo otiša u dom, odakle to njemu?

Ljuba: A gospe ti blažene fratar je sad zvonila, po ure je zvonila. I Anka je bila i njoj san rekla i sad je ona otišla kod Mare da njoj kaže da zove muža za muziku...a jadna ti san, jedino da san ja krivo čula...

Mirjana: Ma šta je tebi ženo biće si ti krivo čula

Ljuba: A možda, a ne znan, (plačno) ajme meni

Mirjana: Ma krivo si čula

Ljuba (plačno): Ajme meni jadna ti san, oprosti moja Mirjana, štaćutireć...

Mirjana: A ko je zva Borisa?

Ljuba: A ne znan ti... (kao sjeti se) Davor, Davor iz Rijeke. Znači Frane je živ?

Mirjana: Ma nego šta je, jučer ja bila kod njega

Ljuba: Ajme meni jadna ti san. Poću ja sad brže do crkve reć fratra da nije umra...ajme meni bog će me pokarat

Mirjana: A ko je ton Davoru javia? (hvata je zbunjenost i panika)

Ljuba: A ne znan...Damir, jel reka Damir?

Mirjana: Moj Damir?

Ljuba: A ne znan...ajme meni..
Mirjana: A šta ako je... ja isto ne znan..
Ljuba: Ma nije, ma biće san ja krivo čula..
Mirjana: A ja ne znan, meni nije niko ništa javia..
Ljuba: Iden se ispovidit Mirjana moja...a šta ću kad san gluva...jadna ti san
Mirjana: Ajde, aj... aj bog

Obje zbunjeno poklope slušalicu.

X.

Mirjana zove svog sina Damira.

Damir: Alo? (sad već iziritiranim glasom od silnih poziva)
Mirjana: Sine?
Damir: E majko..
Mirjana: Ma sine...(glas joj podrhtava nekom mješavinom nesigurnosti i straha)
Damir: E...šta je bilo?
Mirjana: Ma zvala me Ljuba, iz Neviđana, znaš
Damir: E?
Mirjana: I kaže ona meni da je Frane umra
Damir: E?
Mirjana: Kaže mi da ti je otac umra, da si ti javia Borisu..
Damir (isprva šuti, uzima si vrijeme): Ma ko?
Mirjana: Ma jel to istina Damire?
Damir: Ma šta je tebi, ma oni su to nešto krivo shvatili
Mirjana: Ja san isto to rekla..
Damir: Ma to je biće Ljuba krivo čula..
Mirjana: To san i ja pomislila..
Damir: Ma ja san samo Borisu reka da je on u domu sada..
Mirjana (prvo šuti, kao da ispituje vjerodostojnost Damirovih riječi): Pa nije valjda umra..
Damir: Ma nije majko, ne brini se, evo sad ću ih ja nazvat ako će ti bit lakše...samo se nemoj uzrujavat...jesi čula
Mirjana: A kako se neću uzrujavat jadna ti san...(plačljivim glasom) ona je već i fratra zvala Damire..
Damir: Ma ona je luda baba, šta ti je, ajde malo lezi, odmori, ja ću te nazvat ako mu se išta dogodilo ili mu nije dobro, sad ja ću odma provjerit..
Mirjana: Iden popit lijek..
Damir: Ajde...i odmori
Mirjana: Nazovi me ako mu je išta
Damir: Oću majko ne brini, samo se smiri, to je sve očito nesporazum..
Mirjana: Dobro... (potresenim, neuvjerenim glasom)
Damir: Ajde..
Mirjana: Bok
Damir: Bok

Nakon što poklope slušalice Mirjana odaje zbunjeno, iscrpljeno, nepovjerljivo, prestrašeno lice. Damir odaje lice nekoga koga grize savjest.

XI.

Marina dolazi kod majke Mirjane da joj saopći da joj je muž, Marinin otac Frane, umro. Marina ustaje sa svoje stolice i prilazi stolici za kojom sjedi majka. Starica sjedi, a kćer je dugo grli.

Marina: Mama, tata je umra. (govori dok je grli)

Starica je izbezumljena i ne zna više jel ovo igra ili stvarnost i to joj se ocrtava na licu. Starica šuti. Marina počne plakati. Tada joj postaje jasno da joj je muž (ipak) umro.

Mirjana: Znači istina je

Marina: (prestaje je grliti, gleda je u oči) A čekaj, ti već znaš?

Starica počne drhtati i ništa ne odgovara. Marina je preneraženo promatra. Nije joj jasno...

Mirjana: Znači istina je

Marina: Pa ko ti je javia? Reci mi

Mirjana (plačljivo, kao da će se svakog trena urušiti): Probala sam zaspat, al nisam mogla...nešto mi nije dalo mira...

Obje plaču. Marina opet zagrlji majku. Nakon nekog vremena Marina je pusti i pribere se.

Marina: Oćeš popit nešto za smirenje? Aj molin te...

Mirjana (i dalje se tresu): Smirena san ja...

Marina: Ma di si smirena, vidiš da se sva tresu, ajde skuvat ću ti čaj i popij jedan ovaj ... (vadi tablu zelenkastih tableta iz džepa)

Mirjana šuti i gleda u prazno. I dalje se tresu. Marina joj stavlja tablu tableta u krilo.

Marina: Majko...samo mi reci ko te zva...

Mirjana (i dalje tupo gleda u prazno): Moran Ljubu nazvat. Rekla san joj da je gluva i da laže...

Marina: Ma koju Ljubu?

Mirjana šuti.

Marina: Jel iz Nevidana?

Mirjana: Koji je njen broj?

Marina: O za boga miloga, pa ko je njoj reka...

Mirjana: Boris...

Marina: Boris? A ko je njemu reka?

Mirjana se onesvijesti i padne sa stolice. Marina je panično pokušava dignuti i vratiti svijesti.

Marina: Majko? Majko? Ajme meni...

Mirjana slabašno dolazi svijesti.

Marina: Moraš leć...ajde pomalo...moraš leć...smiri se...sve je u redu...

Marina namješta stolicu u poluležeći položaj i zatim polegne majku.

Marina: Ajde...samo duboko diši...tako...

Marina otrči po čašu vode i tjera majku da popije tabletu.

Marina: Aj sad lipo popij da se malo smiriš...

Mirjana: Daj mi rakije...

Marina: Ma koje rakije za gospu jedva stojiš na noge..

Mirjana: One šta je Frane donija sa Madagaskara...
Marina: Ma kojeg Madagaskara, šta trabunjaš...
Mirjana: Ono kad je bio na brodu pa je donio onu šta sve liči...
Marina: Ma majko kad je to bilo, to se pokvarilo, nema toga...
Mirjana: Nije! On se vratija prošli misec i donija je onu žutu bocu...
Marina (puše): Aj smiri se, sad će tableta početi djelovat...

Marina vadi mobitel i sumanuto hoda po kući. Zove kći Andreu.

XII.

Andrea: Halo
Marina: Ej dušo
Andrea: Ej, šta je reć da...
Marina: Dida je umra
Andrea šuti. Marina isto šuti.
Andrea: Kad?
Marina: Sinoć.

Obje opet šute.

Marina: Uzmi avion i dođi molin te, pogledaj letove kad ima
Andrea: Ok. (pauza) Kako je baka?
Marina (ispod glasa): Nikako. Teški raspad, triba neko bit s njom, a ja moran sto stvari obaviti još...
Andrea: Pa dobro, ja ću doć brzo, mogu s onim u 11
Marina: Javi mi kad si tu da te skupim
Andrea: Ok
Marina: Nećeš virovat koje se sranje još usput dogodilo
Andrea: Šta?
Marina: Ma ništa, pričat ću ti kad dođeš...
Andrea: Ma šta?
Marina: Moran ić, maloprije se onesvistila, ne mogu sad pričat...
Andrea: Ko, baka?
Marina: Da, aj čujemo se posli

Marina poklopi. Andrea sjedi zbunjena i osjeća kako ju preplavljuje tuga.

XIII.

Mirjana: Moran nazvat Ljubu...
Marina: Pa nazvat ćeš je, jesi se sad smirila, oćeš mi reć sad lipo polako smireno ko te zva, šta je bilo, ko je šta reka
Mirjana: Zvala me Ljuba i ja san njoj rekla da je gluva i lažljivica
Marina: Ma dobro, pa nisi joj baš tako rekla...
Mirjana: Jesan, rekla san joj

Marina: Znači ona te zvala, šta - da ti kaže da je Frane umra?
Mirjana: Da, da mi izrazi saučešće
Marina: Isuse bože
Mirjana: I da pita kad je sprovod..
Marina: A njoj je Boris javia...
Mirjana: Da
Marina: A ko je njemu javia
Mirjana: Damir...
Marina: Damir? (ljutito)
Mirjana: I onda san ja zvala Damira...da ga pitan...
Marina (iznenađeno): I šta je on reka?
Mirjana: On je reka da nije Frane umra...
Marina (ponovi zabezegnuto i usporeno): On je reka da nije Frane umra??
Mirjana: ...da je Boris nešto krivo svatia...
Marina (opet zabezegnuto i usporeno): ...da je Boris nešto krivo svatia?? (ispod glasa) svetamarijomajkobožja...
Mirjana: Molin te mi nabavi broj od Ljube, ne mogu o' srama...
Marina: A šta ćeš je sad zvat?
Mirjana: Kako šta? Moran joj se ispričat...
Marina: Ajme majko...
Mirjana (glasom koji sluti da neće odustat od ove ideje): Nabavi mi broj, ako ti nećeš, ja ću zvat...
Marina: Dobro, dobro...nazvat ću ja Borisa...
Mirjana: Nabavi mi...
Mirjana: Dobro
Mirjana: Moran je nazavat...
Marina: Dobro, ajde, smiri se, evo iden zvat Borisa...

Marina se vraća na svoju stolicu i telefonira.

XIV.

Zvoni telefon i svijetli ispred Borisa.

Boris: Halo?
Marina: Halo Boris, Marina je, od Damira sestra
Boris: Ej
Marina: Ma došlo je do nekog nesporazuma...
Boris: Pa jel Frane umra ili nije?
Marina: Ma je, umra je, ali...
Boris: Mater mi se sva uzrjula...a ja više nisan zna bi li zva Damira ili tebe ili boga isusa...
Marina: A ko je tebi javia?
Boris: Davor
Marina: Koji Davor?
Boris: Davor, iz Rijeke...
Marina: Pa kako on...
Boris: Njemu je Damir javia...

Marina (u nevjerici): Damir mu je javia?

Boris: E

Marina (ispod glasa): Božeblašeni

Boris: Ali onda je Ljuba zvala Mirjanu, mater ti - i ona joj kaže da nije umra, nego da je poša u dom...

Marina: Ajme Boris, stvarno oprosti, došlo je do nesporazuma, ja samo nisan tila da mater sazna dok ja ne dođen iz Zagreba...

Boris: Aaaa...ma mislin dobro, ali Ljuba je zvala fratra, ljude u selu...i posli se sva izbezumila...

Marina: Ajme meni jadna žena...

Boris: Pa me zvala, pa je plakala, da kako će sad ona o' srama, da je pokopala živog čovika...ma mislin...ja ću ić sutra prvin trajektom do nje, bojim se da joj ne pozlije...posla san Anku da je obiđe...ali Marina pa jebemu mater...kako je to sve tako ispalo...

Marina: A ne znan, oprosti, oprosti još jednon, nije to tribalo tako ispast...

Boris: A dobro sad, šta je tu je...ali...

Marina: A jel mi moš dat njen broj?

Boris: Čiji?

Marina: Pa od Ljube...

Boris: A šta će ti?

Marina: Ma moja mater je oće zvat, udavila me, da se ona mora sad njoj ispričat...

Boris: Ma daj čoviče...pa žena je van sebe, to su stari ljudi...još će je strefit...ma daj Marina, mislin stvarno...znan da ti je teško i žaj mi je, ali ovo zbilja nije način...

Marina: Ma jasno mi je Borise, ali mater će mi krv popit, ne može se smirit nikako, uprla je sad da je mora nazvat...da kako će ona, da će umrit o' srama...

Boris: O jeben ti pasa jarca

Marina šuti. Teško izdahne.

Boris: Pa stvarno smo luda kuća...ja ne znan...ovo je, ovo nije normalno...Nemoj se ljutit Marina al bogami...

Marina: Ne znan šta da ti kažen, ne znan šta je Damir iša ikog zvat, rekla san mu da nikog ne zove...

Boris: Ma neću se ja mišat Marina u vaše stvari, ali stvarno je ovo previše...ona je tamo sama u mistu, mi moramo prvo u Biograd, trajekt vozi svake prijestupne, znaš i sama da nam to nije pljuni pa prilipi...i ja radim i žena mi radi...

Marina: Molin te Boris, ionako će saznat da je stvarno umra, mislin biće sprovod u Nevidane za dva dana...

Boris: A boga ti draga...

Marina šuti. Boris duboko uzdahne.

Boris: Aj evo ti, piši...al prvo ću je ja nazvat da joj sve objasnin...

Marina: Ma dobro, ok...

Boris: 582 jesi zapisala

Marina: Čekaj (prčka oko sebe, vadi odnekud kemijsku i komad papira)

Marina: Kako si reka?

Boris: 582...pozivni ti je 023

Marina: A dalje?

Boris: 296

Marina: Ok

Boris: Aj pričekaj samo, iden je prvo ja nazvat

Marina: Ok

Boris: Aj

Marina: Skužaj još jednon

Boris: Moje saučešće

Marina: Fala ti
Boris: Aj, vidimo se
Marina: Aj bok

XV.

Mirjana zove Ljubu. Dugo zvoni. Ljuba diže slušalicu i bez da je prisloni uz uho prvo se dere u donji krug iste, a tek je zatim prislanja uz uho.

Ljuba: Daaa?
Mirjana: Halo, Mirjana je.
Ljuba: Ko?
Mirjana (glasnije): Mirjana. Iz Splita.
Ljuba: Mirjana od Frane?
Mirjana: E e pa čule smo se prije ono danas
Ljuba: Ma kad?
Mirjana: Pa danas. Popodne.
Ljuba: A ja se ne sićan...
Mirjana: Ma kako se ne sićaš, Frane je umra, ti si me zvala da je Frane umra
Ljuba: Pa umra je, reka mi je Boris sad
Mirjana: Pa je, zato te i zoven
Ljuba: Aaaa, pa znan ti ja to već
Mirjana: Ma znan da znaš, nego ti se oću ispričat
Ljuba: Šta mi oćeš ispričat?
Mirjana: Ma ništa, nego...
Ljuba: Slabo te čujen...
Mirjana: Ispričat ti se želin jer san ti rekla da Frane nije umra
Ljuba: Ali umra je...stvarno je umra
Mirjana: Ma znan, al ono prije kad si me zvala ja san tebi rekla da nije...
Ljuba: Aaaa (tonom kao da je razumjela, ali je jasno da nije)
Mirjana: Jel me čuješ?
Ljuba: Čujen čujen ja ti približin slušalicu skroz (pritišće slušalicu uz uho kao da je pokušava integrirati u mozak)
Mirjana: Jel te zva Boris?
Ljuba: Slabo, slabo
Mirjana: Ajme meni...nači jasno ti je da je Frane umra...
Ljuba: Jel to sve danas u isti dan bilo? To da je umra, pa su ga oživili, pa je opet umra?
Mirjana: Nije Ljubo on umra pa oživija, nego je bija nesporazum...
Ljuba: Aaa, izgubija je razum...to je najgore
Mirjana: Nesporazum! Krivo san ti ja rekla da nije umra, a je. I još san ti rekla da nisi normalna i sad mi moraš oprostiti, jesmečula?
Ljuba: Dobro
Mirjana: Ma šta dobro? Jesi mi oprostila?
Ljuba: Ajde moja ti, moran ti sad ić do fratra...moran ti ić Mirjana moja...
Mirjana: Ma čekaj, nisi mi oprostila...
Ljuba: Ma kako kad jesan... (poklopi slušalicu)

XVI.

Marina i Mirjana razgovaraju svaka sa svoje stolice.

Marina: Znači sad ste raščistile?

Mirjana: Ma đavla smo raščistile...

Marina: Pa kako, šta?

Mirjana: Ma ona je gluva totalno...morat ćemo nazvat fratra i sve mu objasniti...

Marina: To ću sve ja mama, ništa se ti ne brini, aj sad malo odmori, dosta je telefoniranja za danas...

Mirjana: Nije dosta

Marina: O gospe blažena, a da ti popiješ još jednu tabletu...

Mirjana: Iden zvat Damira... (pridiže se iz naslonjača)

Marina: Ma šta? Ma daj, ma šta si se sad uvatila zvat ko obavještajna služba bogati...

Mirjana: A šta? Sad ćeš mi zabraniti i da telefoniram? Nije dosta šta san sama sad ostala i šta san sad ostala sama...(plačnim glasom)

Marina: Ma di si ostala sama? Pa jesan ja tu? Doće Andrea brzo...svi smo tu

Mirjana: Iden zvat Damira...(poseže za telefonom)

Marina: Ma šta ćeš sad njega zvat, kasna je ura...

Mirjana: Ma di je kasna ura, 8 i 20 ...taman mu je Dnevnik završio...

Marina (zgrabi je za ruku koja već drži slušalicu): Slušaj me...znaš da je on ebete...i sad si pod emocijama i pod tabletom...

Mirjana: A moj Frane... će skoro bit pod zemljom...(navru joj suze) a on se zajebaje...

Marina: Ma ne zajebaje se nego je očito nešto krivo svatia...

Mirjana: Zato će sad mene dobro svatit (odrješito diže slušalicu)

Marina je uhvati za ruku i pokušava je nježno spriječiti. Mirjana stane prijeteci mahat slušalicom kao da je hladno oružje.

Mirjana: Pusti me, čuješ li, sad san ja glavna...(maše slušalicom pomahnitalo, Marina odustaje)

Marina: A bože lude kuće...

Mirjana: Pusti me, aj ća tamo... (pokazuje rukom u neodređenom smjeru)

Marina: Evo...puštan te...

Mirjana bira broj.

XVII.

Zvoni telefon ispred Damira. On usporeno diže slušalicu.

Mirjana (dere se): Halo! Halo!

Damir odmiče slušalicu od uha.

Mirjana: Mater je! Damire? Ne odmiči slušalicu jesi čuja?

Damir: A probi mi uši jebate...

Mirjana: Lažove jedan lažljivij!

Damir: Ma šta ti je majko, daj se smiri...

Mirjana: ...dabli lažove jedan nenormalni...mater rođenu tako ić lagat...doće i tebi smrtna ura, vidićeš...sve će ti se to zbrojit...jesi

me čuja? Zbrojit će ti se zbrojit...

Damir: Ma o čemu ti majko? Jel došla Marina?

Mirjana: Zbrojit će ti se, da znaš...skupa s onim kad si nan laga za hipoteku...sve će ti se to zbrojit...završit ćeš u sto pedest i osmon krugu...

Damir: Ma kakvon krugu?

Mirjana: Pakla!

Damir: Ma daj majko smiri se šta ti je, daj mi Marinu, jel ona tu?

Mirjana: Daću ti ja, znaš šta ću ti dat...rođenu mater ić zajebavat...

Damir: Ma ko te zajebava

Mirjana: Ajde ne pravi se glup Damire, nisan ja glupu dicu rodila...

Damir: Majko, molin te smirin se, evo smo taman večerali, šta sad dižeš barufu...al nije dosta šokova za danas...

Mirjana: Da se smirin? Muž mi je mrtav, a sin mi je lažov i sad da se smirin...

Damir: Ma ko te laga, sve san ti reka kako je

Mirjana: I još pola svita nazoveš okolo prije rođene matere

Damir: To ti je sve Marina kriva, njoj se obrati

Mirjana: Ma ja san kriva šta san te rodila...

Damir: Ajme tebe...pa Marina mi je rekla da ti ne kažen...

Mirjana: Pa si zato iša javit svima drugima?

Damira: Ma kome?

Mirjana: Ma daj ne laži više, kako se nisi umoria...

Damir: Ajme tebe...

Mirjana: Srami se sram te bilo

Damir: Aj molin te se smiri...ako Marina nije još došla, sigurno će svakog trena...

Mirjana: Došla je došla je, za razliku od tebe...

Damir: Ja nisan ništa krivo napravia majko...ja san sve napravia šta mi je ona rekla...tako da...

Mirjana: Nikad ti ništa nisi kriv...

Damir: Pa kad nisan...

Mirjana: ...al isto sve uspješ sjebat.

Mirjana naprasno poklopi slušalicu. Damir ostane zamišljen, slušalicu odloži u krilo.

XVIII.

Andrea zove majku, Marinu.

Andrea: Ej mama

Marina: Ej dušo

Andrea: Avion mi je u 11, iden sad na aerodrom...

Marina: Dobro, znači tu si prije ponoći

Andrea: Je...Kako je baka?

Marina: Nikako

Andrea: A šta?

Marina: Ma pričat ću ti, luda kuća...

Andrea: Zašto? Zbog dida?

Marina: Ma je, ma Damir je opet uspio nešto sjebat...

Andrea: Ma šta?
Marina: Ma pričat ću ti kad dođeš, neman snage sad...
Andrea: Dobro, ionako moran žurit...
Marina: Aj onda, nemoj zakasnit
Andrea: Neću, aj čujemo se...
Marina: Aj bok

XIX.

Marina poklopi slušalicu, ali istog trena njen telefon zazvoni. Ona ga u čudu gleda trenutak, dva. Zatim se javi.

Marina: Halo?
Sestra Marija: Halo, gospođa Marina. Sestra Marija je iz Simfonije.
Marina: E dobra večer
Sestra Marija: Dobra večer. Zovem da vidim oće li ko doć skoro po vašeg oca? Znate, mi nemamo ledenicu ode...
Marina: Ček ček, nije znači niko doša po njega?
Sestra Marija: Ne.
Marina: Isuse Bože
Sestra Marija: E...
Marina: Ajme meni, moj brat je bija zadužen to riješit...
Sestra Marija: A evo, izgleda da nije uspia...
Marina: Ajme meni, a ko zna jel ovi iz Bile ruže rade sad...
Sestra: A ne znan van...nazovite ih...
Marina: Fala van, evo iden odma zvat...
Sestra Marija: Ajte ajte, mi smo tu...

Marina poklopi slušalicu. Sestra Marija isto.

Sestra Marija (sebi u bradu): Gospe blažena, ovi su zaboravili da in je ćaća umra...

XX.

Marina zove Damira. Telefon ispred Damira zvoni, ali on se ne javlja. Promatra telefon kako zvoni i ne javlja se. Marina pjeni. Nakon što je telefon odzvonio jedno deset puta, poklopi.

Marina: Pizda mu materina...dabli mu pizda materina...nesposobna...i blesava...Pa ja ću popizdit...Ne mogu virovat...
Telefon zazvoni. Damir je.

Marina: Halo
Damir: Halo, jesi me zvala?
Marina: Nisan, Djeda Mraz te zva jebote
Damir: Daj Marina molin te...umoran san

Marina: Jesi nazva Bilu ružu?
Damir: Jesan
Marina: Pa di su?
Damir: A šta je znan
Marina: Pa sad me zovu iz Simfonije da nije niko doša po oca
Damir: Pa nije se niko javlja
Marina: Di? U Bile ruže?
Damir: E
Marina: Pa šta nisi zva nekog drugog?!
Damir: Pa koga drugog, rekla si mi da zoven Bilu ružu
Marina: Ti nisi normalan Damire
Damire: Nemojmo se vridat, molin te
Marina: Majke mi, otiću u Simfoniju, spakirat ću oca u portopak i iskrcat ću ga kod tebe u dnevnom!
Damira: Ma daj Marina, ne budi vulgarna...
Marina: Pa jebemu mater, jel ti moš jednu stvar napraviti kad ti se kaže?
Damir: Pa sve san napravio šta si rekla, nisan ja kriv šta se nisu javili...
Marina: Oslobodi bože

Marina bijesno poklopi slušalicu.

XXI.

Marina telefonira. Sa zvučnika se čuje:

Dobar dan. Dobili ste pogrebno poduzeće Bila ruža. Za sređivanje dokumentacije birajte 1. Za oglašavanje u tisku birajte 2. Za izradu vijenaca i aranžmana birajte 3. Za kremiranje birajte 4.

Svjetla se gase. Sa zvučnika se i dalje čuje:

Za izradu osmrtnica birajte 5. Za ljesove birajte 6. Za glazbu birajte 7. Za prijevoz u zemlji i inozemstvu birajte 8. Za...

Čuje se zvuk pritisnute tipke.

Trenutno su svi operateri zauzeti. Molimo vas da pričekate ili nazovete kasnije.

Počne svirati "Maslina je neobrana"...